

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068572496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Inderste over den rædsomme Magt, hvormed Lidenskaben havde ompændt hans Sjæl. Han gik hjem, og ved Aftenbordet erklærede han sine Venner, at han næste Morgen vilde rejse til Kjøbenhavn for at ordne Et og Andet, eftersom han havde besluttet at tiltræde en Udenlandsreise.

Claudine sad imidlertid eensom under sit Træ i Haven. Hun følte sig forstemt. Baronens vilde, blege Miner ved hans Bortgang havde gjort et ængsteligt Indtryk paa hendes Sind; hun vidste ikke selv at forklare sin bange Anelse. Da kom den lille Charles i fuld Fart løbende til hende, og med blussende Ansigt og taarefulde Øine kastede han sig om hendes Hals og bad ydmygt om Tilgivelse for at have, udydig mod hendes Befaling, bestøget Skranten ved Havet. Kjære Moder! sagde Barnet: Jeg har aldrig gjort det før og skal aldrig gøre det mere, men jeg saae Baronens sidde deroppe, og saa tænkte jeg, at jeg vel turde gaac op til ham, men hvor han var forunderlig!

Og nu fortalte han omstændeligt og sandfærdigt den Scene, der var foregaaet paa dette Sted. Claudine kunde neppe skjule den indre Bevægelse, som hun følte ved denne Beretning. Hun holdt sin Søn fastsluttet i sin Arm, og formaaede kun svagt at bebreide ham hans Ulydighed, og vistnok mindre til Straf end af Frygt for at lade ham ude af Sigte, paalagde hun ham, at han hverken denne Aften eller næste Dag maatte fjerne sig længere end til Engen udenfor Huset. Charles vidste godt, at Bønner og Parlemerenteren ikke vilde forandre hans Dom, han satte sig taalmodig ved sin Moders Side, og syntes tankefuld.

Endelig sagde han: Baronens sagde, at jeg skulde hilse min Fader, at jeg skulde forklage min Fader for Gud, hvad meente han dermed? Er ikke min Fader død paa Søen? Det har Bedstemoder fortalt mig. Fortæl mig om min Fader! det gjør du aldrig. Var han ikke god?

– Jo meget god.

– Siig mig, er han død paa Søen?

Claudine svarede rørt og forlegen: Nei han er falden i Krigen.

Falden i Krigen? raabte Charles. Det glæder mig, det kan jeg godt lide; saa var han vist en tapper Mand?

– Spørg mig nu ikke mere! Naar du bliver større, skal jeg fortælle dig om din Fader, nu vilde du ikke forstaae mig.

Drengen sad lidt og taug stille. Derpaa sprang han op med største Lystighed, greb sin Tromme og istemte med høj Røst Marseillaisen,